

Maureen Johnson

Maestrul minciunilor

Primul volum din seria *Stevie Beil*

Traducere din engleză de
Camelia Ghioc

*Tuturor celor care au visat vreodată
să găsească un cadavru în bibliotecă*

ACADEMIA

ELLINGHAM

I.

8.

9.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

10.

11.

12.

13.

14.

1. ATELIER
2. ASTERIA
3. GENIUS
4. ARTEMIS
5. APOLLO
6. DIONYSOS
7. DEMETRA

8. CASA MARE
9. MINERVA
10. EUNOMIA
11. CIBELE
12. JUPITER
13. VESTA
14. IUNONA

Maestrul minciunilor

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

Imagine fotografică a scrisorii primite la reședința Ellingham
pe 8 aprilie 1936

Iată! O cimilitură!
Ah, ce-o să ne veselim!

S-alegem pistol, frânghie?
Trebuie să cumpănim.

Cuțitul taie ca briciul
și sclipește-așa frumos!

Otrava lucrează alene,
și-atunci nu ni-i de folos.

Focu-i prea sărbătoresc,
iar înecul cam durează.

Spânzurătoarea nu-i bună
fiindcă este prea... ațoasă.

Să-i dai vânt de la-nălțime,
țeasta să i se zdrobească?

Sau mașina-i, cu viteză,
de un zid să se izbească?

Bombele sunt zgomotoase,
scot mulțime de scântei.

Ce de pedepse... tot felul
pentru băieții cei răi!

Ce s-alegem? Ce s-alegem?
Of, deloc, deloc nu știm.

Dar și-n gaură de șarpe
noi tot o să vă găsim.

Ha ha!

Cu sinceritate,
Maestrul minciunilor

13 aprilie 1936, ora 18:00
Știi că nu pot să te las să pleci...

Destinul a ciocănit la ușa lui Dottie Epstein cu un an înainte, luând forma unei convocări în biroul directorului.

Nu era pentru prima dată acolo.

Dolores Epstein nu era trimisă la director pentru vreunul dintre motivele obișnuite — bătăi, copiat, corijențe, absențe. Dottie era chemată la ordine pentru probleme mai complicate: inventa experimente chimice, pune la îndoială abilitatea profesorului de a înțelege geometria neeuclidiană sau citea în timpul orelor fiindcă nu avea nimic nou de învățat la ora respectivă, așa că măcar își umplea timpul cu ceva util.

— Dolores, spunea directorul. Nu se poate să te porți de parcă ești mai deșteaptă ca toată lumea.

— Dar sunt, răspundea ea.

Nu din aroganță, ci fiindcă era adevărat.

De data asta, Dottie nu prea știa ce făcuse. Intrase prin efracție în bibliotecă pentru a căuta o carte, dar era aproape sigură că nu știa nimeni. Dottie cercetase toate colțurile acestei școli, reușise să descuie fiecare încuietoare și își băgase nasul în toate dulapurile, bufetele și fridele. În acțiunile ei nu era nici urmă de rea intenție.

De obicei, căuta ceva sau voia, pur și simplu, să vadă dacă putea să facă lucrul pe care și-l propusese.

Când a ajuns, domnul Phillips, directorul, era așezat la biroul lui masiv. Mai era cineva cu el — un bărbat cu păr grizonant și costum splendid, cenușiu. Ședea mai într-o parte, scăldat într-un fascicul dungat de lumină solară, strecurată printre jaluzele. Arăta exact ca din filme. Într-un fel, chiar *era* din filme.

— Dolores, a spus domnul Phillips. Dânsul e domnul Albert Ellingham. Știi cine e dl Ellingham?

Normal că știa. Toată lumea știa. Albert Ellingham deținea American Steel, ziarul *New York Evening Star* și casa de producție Fantastic Pictures. Era putred de bogat. Era genul de persoană al cărei chip ți-l puteai imagina cu ușurință tipărit efectiv *pe bani*.

— Domnul Ellingham are să-ți spună ceva extraordinar. Ești o fată foarte norocoasă.

— Stai jos, Dolores, a spus domnul Ellingham, arătând cu mâna spre un scaun din fața biroului domnului Phillips.

Dottie s-a așezat, și faimosul domn Ellingham s-a aplecat în față, și-a sprijinit coatele de genunchi și și-a împreunat strâns mâinile mari, bronzate. Dottie nu mai văzuse niciodată pe cineva bronzat în martie. Acesta, mai presus de orice, era cel mai evident indiciu al bogăției domnului Ellingham. Putea să dețină însuși soarele.

— Am auzit multe despre tine, Dolores, a spus el. Domnul Phillips mi-a spus cât ești de inteligentă. La 14 ani ești deja în clasa a unsprezecea. Ai învățat singură latina și greaca? Înțeleg că faci traduceri?

Dottie a aprobat timid din cap.

— Nu te plictisești uneori aici, în timpul orelor? a întrebat el.

Dottie i-a aruncat o privire neliniștită directorului, dar acesta a zâmbit și a încurajat-o cu un gest din cap.

— Uneori, a spus Dottie. Dar nu e vina școlii.

Vorbele ei i-au făcut pe amândoi bărbații să chico-tească, iar Dottie s-a relaxat un pic. Nu de tot, doar un pic.

— Dolores, am deschis o școală, a continuat domnul Ellingham. O școală nouă, unde persoanele deosebite, ca tine, pot învăța în ritmul lor, în felul lor, prin orice modalitate li se potrivește. Eu consider că învățătura e un joc, un joc minunat.

Domnul Phillips și-a coborât o clipă privirea spre sugativă de pe birou. Probabil că majoritatea directorilor de școală nu erau de părere că învățătura era un joc, dar nimeni nu avea să-l contrazică pe marele Albert Ellingham. Dacă spunea că învățătura era un joc, atunci era un joc. Dacă ar fi spus că învățătura era un elefant în rochiță verde care se dă pe role, ar fi fost de acord și cu asta. Când ai destulă putere și bani, poți dicta înțelesurile cuvintelor.

— Am ales treizeci de elevi proveniți dintr-o varietate de medii ca să vină la școala mea și aș vrea să fi unul dintre ei, a continuat domnul Ellingham. N-o să ai niciun fel de restricții în procesul de învățare și vei avea acces la orice îți trebuie. Nu ți-ar plăcea?

Lui Dottie i-a plăcut foarte mult ideea. Dar a observat o problemă imediată și iremediabilă.

— Părinții mei nu au bani, a spus ea direct.

— Banii n-ar trebui să stea niciodată în calea învățăturii, a spus cu blândețe domnul Ellingham. Școala mea e gratuită. Dacă accepți să vii, ești oaspetele meu.

Părea prea frumos ca să fie adevărat... dar era adevărat. Albert Ellingham i-a trimis un bilet de tren și cincizeci de dolari, bani de buzunar. Câteva luni mai târziu, Dottie Epstein, care nu ieșise în viața ei din New York, era în drum spre munții din Vermont și înconjurată de mai mulți copaci decât văzuse vreodată.

Școala avea o impunătoare fântână arteziană care-i amintea de cea din Central Park. Clădirile de cărămidă și piatră parcă erau din povești. Camera ei din Casa Minerva era mare, dar plăcută, și avea șemineu (era *frig* aici). Aveau cărți, o mulțime de cărți grozave, și puteai să împrumuți câte voiai și să citești orice voiai, fără să fii amendat de bibliotecă. Profesorii erau blânzi. Aveau un laborator de științe cu dotări serioase. Învățau botanică în seră. Învățau dans de la o femeie, Madame Scottie, care purta costume de dans mulate și eșarfe și avea brățări enorme pe brațe, până sus.

Domnul Ellingham locuia în campus cu soția lui, Iris, și fiica lor de trei ani, Alice. Uneori, în weekend, veneau pe alee mașini luxoase și din ele coborau oameni în haine minunate. Dottie a recunoscut cel puțin două staruri de cinema, un politician și un cântăreț celebru. În acele weekenduri veneau trupe din Burlington și New York, iar din Casa Mare se auzea muzică până târziu în noapte. Uneori, invitații domnului Ellingham se plimbau pe proprietate și măgelele de pe rochii sclipeau în lumina lunii. Dottie nu fusese așa de aproape de celebrități nici când locuia în New York.

Angajații aveau grijă să facă curat, dar proprietatea era imensă și plină de ascunzători, așa că rămăneau lucruri peste tot. Un pahar de șampanie ici, un pantof de satin colo. Nenumărate mucuri de țigară, pene, măgele

și alte resturi de la cei bogați și extraordinari. Lui Dottie îi plăcea să adune aceste obiecte bizare pe care le găsea și să le păstreze în ceea ce numea muzeul ei. Cel mai frumos lucru pe care l-a găsit a fost o brichetă din argint. O aprindea și o stingea încântată de mișcarea lină a capacului. Bineînțeles că avea să predea bricheta, doar că voia s-o mai țină un pic.

Deoarece Ellingham le lăsa elevilor libertatea de a lucra și învăța când voiau și de-a umbla hai-hui, Dottie își petrecea foarte mult timp singură. Vermont era un loc cu totul diferit de ceea ce știa ea — nu era ca atunci când cobora pe scări de incendiu sau se cățara pe burlane. Dottie s-a obișnuit cu pădurea, s-a obișnuit să cerceteze împrejurimile campusului. Așa a găsit tunelul, în timpul uneia dintre primele ei ieșiri după ce sosise în toamnă la Ellingham. Explora pădurea. Dottie nu mai văzuse niciodată ceva asemănător cu acea boltă deasă de frunziș, cu acea tăcere profundă, întreruptă doar din când în când de câte-un foșnet. Apoi a auzit un zgomot familiar — sunetul făcut de ceva subțire și metalic sub talpă. A recunoscut pe loc sunetul ca de tobă. Suna exact ca atunci când călcai pe o trapă din trotuar.

Dottie a deschis ușa și a văzut un șir de trepte curate din ciment care duceau în jos, sub pământ. S-a trezit într-un tunel întunecat din cărămidă, un tunel uscat și bine întreținut. I-a stârnit curiozitatea. A folosit bricheta de argint ca să se ghideze în timp ce cobora către o ușă masivă, cu un panou glisant la nivelul ochilor. Și-a dat seama imediat la ce se uita — erau peste tot în New York. Era ușa unui bar în care se vindea alcool în mod ilegal.

Ușa era descuiată. Nimic din acest tunel nu părea foarte bine păzit de ochi iscoditori; parcă exista ca să

fie explorat. Așa că l-a explorat. Ușa s-a deschis spre o cameră de aproximativ un metru pătrat, cu tavan înalt. Pereții erau acoperiți cu rafturi și rafturile erau pline de sticle de vin și băuturi spirtoase de toate felurile. Dottie a examinat etichetele complicate de pe sticlele colorate, etichete în franceză, germană, rusă, spaniolă, greacă... o întreagă bibliotecă de alcool.

Într-unul dintre pereți era zidită o scară. Dottie a urcat-o și a deschis chepengul din capătul ei. S-a trezit într-o mică structură ca un dom, cu acoperiș din sticlă. Podeaua era acoperită cu covoare de blană și perne, mai multe scrumiere și câteva pahare de șampanie răzlețe. S-a urcat în picioare pe bancheta fixată în perete de jur împrejurul camerei și și-a dat seama că se afla pe o insuliță în mijlocul lacului ornamental din spatele Casei Mari a familiei Ellingham.

O firidă secretă! Cea mai secretă firidă din lume. Acesta avea să fie locul ei pentru citit, a decis ea. Dottie Epstein și-a petrecut foarte mult timp acolo, ghemuită pe un covor de blană, cu un teanc de cărți lângă ea. N-o prinsese nimeni în acel loc, niciodată, și era sigură că, chiar dacă ar fi prins-o, domnul Ellingham nu s-ar fi supărat. Era un bărbat tare blând și vesel.

Nici că putea fi mai în siguranță de-atât.

*

Acea zi de aprilie era ciudată și cețoasă; spațiile dintre copaci erau neclare și tot domeniul Ellingham era acoperit de o pătură de păclă lăptoasă. Dottie a decis că vremea se potrivea cu o carte polițistă. Sherlock Holmes avea să fie perfect. Citise toate povestirile cu Sherlock Holmes, dar să

recitească o carte era una dintre cele mai mari plăceri ale ei, iar ceața asta era exact ca ceața londoneză din povestiri.

Învățase care erau momentele cele mai propice ca să se ducă în micul dom. Era luni după-amiază — nimeni din Casa Mare nu avea să fie acolo. Domnul Ellingham plecase dimineață și doamna Ellingham după-amiază. Dottie a luat din biblioteca școlii colecția de povestiri cu Sherlock Holmes și a pornit spre locul ei secret.

În ziua aceea, cupola mică din sticlă parcă plutea printre nori. Dottie s-a întins pe podea, a tras peste ea o blană și a deschis cartea. În scurt timp, rătăcea pe străzile Londrei, gata de aventură!

Dottie era așa de absorbită de lectură, că a fost luată prin surprindere de un zgomot venit direct de sub ea. Cineva era în încăperea cu băuturi și urca pe scară. Cineva era *chiar acolo*. Fără să mai aibă timp să fugă, Dottie a tras peste ea covorul greu de blană și s-a lipit cât de tare a putut de perete, încercând să se facă una cu un morman de perne. Stai pe podea. Fii o denivelare și atât.

A auzit geamătul chepengului ridicat și bufnetul scos când a căzut pe piatră. Persoana a urcat în cupolă și a rămas în picioare la vreo jumătate de metru de fața lui Dottie. Aceasta s-a rugat să nu calce pe ea. S-a strâns și mai tare la perete.

Persoana s-a îndepărtat de ea și a așezat ceva pe podea. Dottie a riscat și a ridicat marginea covorului doar un centimetru-doi și a văzut cum o mână înmănușată scotea niște lucruri dintr-un sac și le așeza pe jos. O lanternă, un binoclu, o funie și ceva ce reflecta lumina.

Obiectul lucios era o pereche de cătușe, asemănătoare cu cele pe care le avea unchiul ei, polițistul.

O lanternă, un binoclu, funie și cătușe?

Corpul i-a fost străbătut de un val de adrenalină care i-a accelerat pulsul. Ceva nu era în regulă. A lăsat covorul să cadă la loc peste ea și s-a ghemuit și mai tare, cu fața apăsată de podea, turtindu-și nasul. Câteva minute, persoana s-a foit prin încăpere. Apoi s-a lăsat dintr-odată tăcerea. Plecase? Ar fi auzit dacă ar fi coborât cineva prin trapa de lângă capul ei.

Începu să simtă din nou pe față propria-i respirație fierbinte. Habar nu avea ce se întâmplă, dar o lua cu ameteală. A început să numere în gând. Când a ajuns la cinci sute și tot nu se auzea niciun sunet, a luat hotărârea să ridice iar încet marginea covorului. Doar de-un deget. Doar încă puțin.

În câmpul ei vizual nu era nimeni. A mai ridicat încă un pic. Nimic. Era pe punctul de a ridica covorul când...

— Bună, s-a auzit o voce.

Dottie a simțit cum inima i se lovește de podea.

— Nu te teme, a continuat vocea. Poți să ieși.

De-acum nu mai avea niciun sens să se ascundă. Dottie a ieșit de sub blană strângând cartea la piept. S-a uitat la vizitator, apoi la obiectele de pe podea.

— Alea sunt pentru joc, a spus persoana.

Joc? Bineînțeles. Soților Ellingham le plăceau la nebunie jocurile. Le jucau tot timpul cu invitații — complicate vânători de comori și ghicitori. Domnul Ellingham umpluse casele elevilor cu jocuri gen Monopoly și uneori venea chiar și el să joace. Lanternă. Funie. Binoclu. Cătuș. Ar putea fi un joc. Și la Monopoly sunt piese cu forme ciudate.

— Ce fel de joc? a spus Dottie.

— E foarte complicat, a spus persoana. Dar o să fie tare distractiv. Trebuie să mă ascund. Te ascundeai și tu aici?

— Ca să citesc, a spus Dottie.

A ridicat cartea încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor.

— Sherlock Holmes? a spus persoana. Îl iubesc pe Sherlock Holmes. Pe care-o citești?

— *Un studiu în roșu.*

— E bună. Vezi-ți de citit. Nu te opri din cauza mea.

Vizitatorul a scos o țigară și și-a aprins-o, apoi a fumat-o fără s-o scape din priviri pe Dottie.

Dottie o mai văzuse pe această persoană. Era cineva care ar fi putut foarte bine să joace unul din jocurile complicate ale soților Ellingham. Dar Dottie era fată de New York, care văzuse destule ca să știe când ceva nu era în regulă. Luminițele din ochi. Tonul vocii. Unchiul ei, polițistul, îi spusese întotdeauna: „Ascultă-ți instinctul, Dottie. Dacă ceva sau cineva îți dă un sentiment neplăcut, fă bine și pleacă de-acolo. Vii și mă chemi pe mine.”

Instinctul i-a spus lui Dottie să plece. Dar cu grijă. Poartă-te normal. A deschis cartea și a încercat să se concentreze la cuvintele din fața ei. Ținea întotdeauna în mână un ciot de creion ca să-și ia notițe. Când vizitatorul s-a uitat afară, a împins creionul în jos, în palmă, o mișcare pe care o perfecționase în timp, și a trasat o linie tremurată sub una din propozițiile de pe pagină. Nu era mare lucru, dar era o modalitate de a lăsa un indiciu pe care poate că cineva avea să-l înțeleagă dacă...

Nimeni nu avea să înțeleagă, iar acest *dacă* era prea înspăimântător ca să se gândească la el.

A împins creionul la loc în mână. Nu se mai putea preface că citește. Ochii ei nu mai reușeau să urmărească rândurile. Totul tremura în ea.